

Заедно

брой 89 - юни 2012

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Росица Златева

Международна среща за семействата

Заедно с представителите на 80 страни на Срещата на семействата в Милано участваха и семейства от България. Групата от Апостолическата екзархия бе от 18 души, водена от енорийският свещеник на Католическата енория „Успение Богородично”, о.Благовест Вангелов и о.Йоан-Милен Найденов. Групата от Никополска Епархия от 62 души, бяха настанени в домовете на семейства от енориите „Санта Мария ала Фонтана” и „Санта Мария Горети” в Милано.

Тридесет семейства от всички енории на епархията бяха в Милано, придружени от свещениците: отец Паоло Кортези, отец Страхил, Отец Койчо, отец Ремо, отец Стефан и сестрите: сестра Йола, сестра Божена и сестра Катя. За това поклонничество нашите семейства се готвиха месеци наред. Енорийските свещеници се погрижиха да организират за тях срещи, молитви, духовни упражнения. От Коледа насам след всяка литургия, през седмицата и в неделя, общностите измолваха специалната молитва на семейството, одобрена от Ватикана. Нашите семейства започнаха поклонничеството си с утринна молитва в Светилището на Дева Мария ала Фонтана. Посетиха и разгледаха Катедралата на Милано, Замъка Сфорца, Ла Скала и парка Семпионе. На 1 юни, семействата от епархията посетиха Сотто ил Монте - родното място на Блажен Папа Йоан XXIII. По-късно те се поклониха в Светилището на

Пасионистите в Басела, където участваха в Св. Литургия, отслужена специално за тях. Денят на семействата, 2 юни, за българските поклонници започна с Кръстен Път на Семейството и Литургия в Сакро Монте ди Варезе. Нашите семейства участваха в Празника на свидетелствата в присъствието на Папа Бенедикт XVI на Световната Среца на Семействата в Северния парк на Милано. В неделя, 3 юни, поклонниците от Никополска Епархия взеха участие в Св. Литургия, отслужена от Папа Бенедикт в 10.00 ч. След месата семействата се върнаха в енориите, където гостуваха, за да се подготвят за изпращане и отпътуване. В 16.00 ч. поклонниците имаха спиране в Чикола и молитва. Същата вечер те стигнаха Падуа, където на 4 юни българските семейства участваха в литургия в Базиликата на Св. Антон от Падуа. След това те отпътуваха за България, с една спирка в Белград.

Ирена Паскалева:

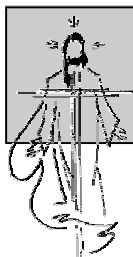
"Малка група представители на Никополската Епархия се завърнахме от Италия, където участвахме в срещата на Семействата в Милано, която се проведе на 2 и 3 юни. Ние взехме участие в двете най-важни събития, бдението през нощта с Папа Бенедикт XVI, по време на което чухме различни свидетелства на семейства от целия свят и отговорите, които страшно много докоснаха нашите сърца. Отново ни бе припомнено, че ние сме малка домашна църква, всяко едно семейство и никога не бива да го забравяме. Че именно в нашите семейства се полагат основите на вярата, че именно в нашите семейства се изграждат характерите на нашите деца. Ние сме хората, които трябва да подготвим бъдещите поколения за живота, но не просто за живота, а за живот с вярата. Ние трябва да бъдем подготвени и в работа и за празник, каквато беше и темата на срещата: да вървим заедно с нашия Бог и да търсим именно и само в него упора. Още по-завладяваща беше втората среща с Папата по време на

неделната литургия, която независимо от огромното множество хора от цял свят, които се бяхме събрали на летището в Милано. Всичко беше прекрасно организирано, за да може всеки един от нас да се почувства съпричастен и част от голямото семейство на Католическата Църква. Нашата група отиде предварително подготвена. По време на цялото пътуване се подготвихме като в събота направихме силен, емоционален кръстен път на планината край Милано, където едновременно с кръстния път всеки, който желаше получи изповед и по този начин ние се подготвихме истински да се срещнем с Папата и действително това, което се случи в неделя беше за мене едно силно откровение и много силна емоция, в която аз лично се почувствах като част от голямото семейство на вярващите. Независимо че беше страшно уморително, мисля, че цялата група бяхме изключително щастливи и доволни, че успяхме да бъдем там, да видим любовта на хората към Папата и същевременно любовта на всички тези хора към Бог и отношението на Папата пък към нас. Благодаря на нашите свещеници, които ни заведоха, на отец Паоло, който организира нашето пребиваване в Италия, цялото поклонничество. Мисля, че всяко едно семейство се почувства щастливо, участвайки в срещата и изпитвайки също като мен чувства на силна любов и съпричастност към Исус, към Бог, част от всички вярващи".

Цанко Големанов

"Пътуването ни до Италия беше донякъде и очаквано, и неочаквано според това, какво получихме, защото и друг път сме ходили до Италия, но този път нещата бяха на малко по-различно ниво. Още от тръгването ни започнахме да се приготвяме за срещата с Папата и за срещата с хората, които щяха да ни посрещнат, но въпреки всичко не бяхме подготвени за гостоприемството, с което бяхме обградени още от пристигането ни. Пътувахме доста дълго и пристигнахме късно през нощта и въпреки това целите енории ни чакаха в 11 или 12

часа през нощта и ни посрещнаха с голяма радост, като ни настаняха в домовете си. На следващия ден се запознахме с основните забележителности на Милано, но истинското преживяване беше след това на вечерната среща на летището с Папата, неговите наставления и думите, които изрече към събраните семейства. Самата атмосфера на летището, където се бяха събрали стотици хиляди хора от различни краища на света беше просто невероятно. Самото пътуване до летището и да виждаш как прииждат непрекъснато потоци от различни националности, с различни езици и се събират в определените им сектори, и как постепенно се нажежаваше атмосферата. Самото напрежение от очакването от появата на Папата беше също доста вълнуващо. След това вече думите му насочени към разрешаване и даване на съвети към отделни проблеми, които са свързани със съвременното съществуване на семействата също беше много, много интересно и много вълнуващо. На следващия ден тържествената литургия беше още по-интересна, защото присъстваха още повече хора и самото концентриране на толкова много мисли, на толкова идеи беше още по-вълнуващо. Просто да присъстваш на такова място, където присъстват стотици хиляди хора е нещо просто невероятно. Това е, което мога да кажа, че сме изключително развълнувани и дълго още ще преживяваме това, което сме получили в Италия през следващите дни и месеци. Разбира се, едва ли ще можем да предадем със свои думи това, което наистина ни се е случило и едва ли някой може да го почувства така, както го почувствахме ние".

Върнали се в Божия Дом

12 май 2012

Рачо Георгиев Благоев

Семействата питат, Папата отговаря...

В този брой по-долу публикуваме целият текст с отговорите на шестте въпроса зададени от семействата на Папа Бенедикт XVI на международна среща за семействата.

1. КАТ ТИЕН – дете от Виетнам: Много желая да узная нещо за твоето семейство и когато си бил малък като мен.

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI: Благодаря ти скъпа, на теб и на твоите родители, благодаря Ви от цялото си сърце. Ти питаш кои са спомените за моето семейство, мога да кажа, че те са много! Ще кажа само някои неща, най – главното за нашето семейство беше неделята, но неделният ден за нас започваше още от събота след обяд. Бащата ни казваше какво ще се чете на следващият ден от една много разпространена книга по онова време в Германия, в която имаше обяснение на текста. Така започваше неделният ден: навлизахме по този начин в литургията в атмосфера на радост. На другият ден отивахме на Светата Евхаристия. Аз живеях в близост до Залзбург, който е известен с много музика – Моцарт, Шуберт, Хайдн - и когато започваше Кюрие струваше ни се, че се отваряше небето, а след това в къщи беше разбира се много важно – големият обяд. Мога да кажа, че пеехме много: моят брат е голям музикант, той композираше още от малък за всички нас, така цялото семейство пееше. Баща ми свиреше на цитра и пееше - това са незабравими моменти. Много често пътувахме и се разхождахме заедно, живеяхме близо до една гора, в която се разхождахме, което беше прекрасно: приключения, игри и т.н. С една дума бяхме всички едно сърце и една душа, много

изпитания заедно в трудни времена защото бяха години на война, преди диктатурата и след това в бедността. Но тази взаимна любов, която беше между нас, тази радост дори за най-обикновените неща беше много силна и така можехме да преодолеем и да понесем това. Струва ми се, че това е много важно: че и най-малките неща даряват радост, защото така се изявяват сърцата едно към друго. Така пораснахме със съзнанието, че човекът е нещо добро, защото виждахме, че добрината на Бог се отразява в родителите и в братята. Да си кажа честно, когато искам да си представя как ще бъде в Рая, струва ми се, че ще бъде времето на моята младост, на моето детство. Така в този контекст на доверие, на радост и на любов бяхме щастливи и мисля, че в Рая трябва да е така, както беше през моята младост. В този смисъл надявам се да се върна „в къщи“, когато ще отида „на другият свят“.

2. СЕРЖ РАЗАФИНБОНИ И ФАРА АНДРИАНОМБОНАНА – годеници от Мадагаскар

Говорят ни за брак Ваше Светейшество, но има една дума, която повече от всяка друга ни привлича и в същият момент ни плаши: „за винаги“...

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI: Скъпи приятели, благодаря за това, което свидетелствате. Моята молитва ще ви придружи по вашият път към брака и надявам се да можете да създадете благодарение на Евангелието едно семейство „за винаги“. Вие говорихте за различни видова бракове: знаем за „*mariage coutumier*” в Африка и бракът на запад. Също и в Европа, да кажем истината до XIX век имаше друг преобладаващ модел за брак, като сега: често бракът беше в действителност един договор между родовете, където се гледеше да се запази рода, да бъдат отворени към бъдещето, да се запази собствеността и т.н. Родът търсеше един за друг с надеждата да бъдат в действителност един за друг. Така дори се случваше и при нас. Аз дори си спомням, че в едно малко село, където ходех на

училище беше все още така, но после започна еманципацията на индивида, свободата на личността и бракът не е вече базиран по волята на другите, но по собствен избор: започва с влюбването, след това годеж и след това брак. По онова време всички бяхме убедени, че това е единственият верен начин и че любовта сама по себе си гарантира „за винаги“, защото любовта е абсолютна, изисква всичко всеобхватно във времето „за винаги“. За съжаление действителността не беше такава: вижда се, че влюбването е нещо хубаво, но може би защото не е безкрайно, така както и чувството: не остава за винаги. Вижда се, че след преминаването от влюбването към годежа и после към брака се изискват различни решения с вътрешна подготовка. Както вече казах чувството на любовта е хубаво, но трябва да бъде пречистено, трябва да тръгне по пътя на разсъдението, тоест тук трябва да навлязат съвестта и волята: трябва да се обединят съвест, чувства и воля. В Ритуала на Бракa, Църквата не пита: „влюбен ли си“, но „Искаш ли“, „Решил ли си“. Тоест: влюбването трябва да се превърне в истинска любов, която да въввлече волята и съвестта по пътя, който е на годежа с дълбоко пречистване, така че действително целият човек с всичките си способности на разсъдък, силата на волята, казва: „Да това е моят живот“. Аз мисля често за сватбата в Кана. Първото вино е много хубаво: това е влюбването. Но не трае до края: трябва да дойде второто вино, тоест трябва да ферментира, да порасне, да узрее. Една окончателна любов, която става в действителност „второ вино“ е по-хубаво, по-добро от първото вино. Точно това трябва да търсим. И тук е важно също, че личността не е изолирана, аз и ти, трябва да е обвързана и общността на енорията, Църквата, приятелите. Точната персонализация, общуването с другите, със семействата, които се упоават едно на друго е много важно и само така, в това въвличане в общността, с приятелите, Църквата, вярата, самият Бог расте едно вино, което е за винаги.

Моите най-искрени пожелания!

3. СЕМЕЙСТВО ПОЛЕОЛОГОС – гръцко семейство: Свети Отче, има дни и нощи, в които се питаме какво да направим, за да не губим надежда. Какво може да каже църквата на всички тези хора и на семействата, които са без перспектива?

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI: Скъпи приятели, благодаря Ви за това Ваше свидетелстване, което порази моето сърце и сърцата на всички нас. Какво можем да отговорим? Думите са недостатъчни. Трябва да направим нещо конкретно и всички страдаме поради факта, че сме неспособни да направим това. Да говорим първо за политиката: струва ми се, че трябва да расте чувството за отговорност между всички партии, да не обещават неща, които не могат да реализират, да не търсят вотове за себе си, но да бъдат отговорни за доброто на всички и да бъде ясно, че политиката е винаги също и човешка отговорност, морал пред Бога и човеците. Разбира се отделните хора страдат и трябва да приемат, често без възможност да се защитят, ситуацията такава каквата е. Все пак можем и тук да кажем: да гледаме всеки един да направи каквото му е възможно, да мисли за себе си, за семейството си, за другите, с голямо чувство за отговорност, знаейки че лишенията са необходими за да се върви напред. Трета точка: какво можем да направим ние? Това е моят въпрос в този момент. Аз мисля, че побратимяване между градове, между семейства, между енории може да помогне. Ние сега имаме в Европа една мрежа от побратимявания, но те са само културна обмяна, разбира се много добри и много полезни, но може би са необходими побратимявания в друг смисъл: че в действителност едно западно семейство, от Италия, от Германия, от Франция се заема с отговорност да помага на едно друго семейство. Така и за енориите, за градовете действително да поемат отговорността и помагат конкретно. И бъдете сигурни: аз и много други се молим за вас и това не са само изказани думи, но отваря сърцето на Бога, така да създадат условия за да се намерят решения. Да се надяваме, че Господ ще ни помогне, че Господ ще ви помага винаги! Благодаря!

4. СЕМЕЙСТВО РЕРРИЕ- семейство от САЩ:

Свети Отче, можете ли да ни дадете някакъв съвет как да съгласуваме служебните ангажименти с грижите в семейството? Във вихрушката на много стимули наложени от съвременното общество, как да се помогне на семействата да живеят празниците според сърцето на Бога?

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI: Това е наистина голям въпрос, и мисля, че разбирам дилемата между двата приоритета: приоритета на работното място е основен, а другият приоритет е семейството. Как могат да се съчетаят двата приоритета? Мога само да се опитам да дам някой съвет. Първо: Някои предприятия отпускат екстри на семействата-например за рождени дни и подобни и разбират, че този вид свобода допринася да се подсили интереса към работата и към работното място. Следователно, искам да призова работодателите да мислят за семейството, да мислят да помагат за да могат двата приоритета да се съгласуват. Второ: струва ми се, че трябва да се търси да се създаде нещо ново и това не е винаги лесно. Но поне всеки ден да се внася някой нов елемент на радост в семейството, на внимание, отказване от лични интереси за да продължаваме да бъдем семейство, да преодолеем нощите и тъмнината, за които вече говорихме и да мислим за това голямо благо, което е семейството и така дори в голямата грижа да даваме нещо хубаво всеки ден, да намерим начин да съгласуваме двата приоритета. И идва празника – неделя: надявам се, че в Америка уважават неделният ден. Следователно струва ми се много важно неделята, ден на Господа точно защото е такъв е също „ден на човека”, защото сме свободни. Това беше в разказа за Сътворението, истинското намерение на Създателя: че един ден всички да бъдат свободни. Тази свобода на единият за другия, за себе си, сме свободни за Бога. Така мисля, че защитаваме свободата на човека, като защитаваме неделята и празниците като дни за Бога и по този начин дни за човека.

Желая ви всичко най-добро! Благодаря!

5. СЕМЕЙСТВО АРАУХО – семейство от Бразилия:

Разведените, Ваше Светейшество, знаем, че тези ситуации и тези хора са много при сърце на църквата: кои думи и кои знаци на надежда можем да дадем на тях?

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI:

Скъпи приятели, благодаря Ви, че вършите толкова необходима работа като психотерапевти на семейства. Благодаря ви за всичко, което правите за да помогнете на тези страдащи хора, в действителност този проблем на разведени и постъпили отново в брак е едно от най-големите страдания на Църквата днес. За съжаление не съществува рецепта за това. Страданието е голямо и можем само да помогнем чрез енориите, да помагаме на тези хора да понасят страданието от развода. Аз бих казал, че ще бъде много важно разбира се превантивно да се задълбочим още от началото на влюбването в едно зрелостно, дълбоко решение, освен това придружаване по време на брака в смисъл семействата да не са никога сами, но да бъдат реално придружени по техният път. И след това, трябва да обясним на тези хора – както вие казахте – че Църквата ги обича, но те трябва да видят и да почувстват тази любов. Струва ми се една не лека задача за една енория, за една католическа общност да направи реално възможното за да могат те да се почувстват обичани, приети, да не се чувстват „извън” дори когато не могат да получат опрощение и евхаристия: трябва да разберат, че и така те живеят напълно в Църквата. Може би ако не е възможно опрощението в Изповедта, все пак постоянният контакт със свещеника, духовният ръководител е много важно защото те могат да разберат, че са придружени, водени. След това много е важно да чувстват, че Евхаристията е истинска и да вземат участие, ако действително навлизат в общение с Тялото Христово. Дори без да се получи „тялото” на Осветеното Тайнството можем да бъдем духовно свързани с Христос с неговото Тяло. Много е важно това да бъде разбрано. Да намерят възможности да

живеят живот във вярата, със Словото Божие, в общение с Църквата и да могат да разберат, че тяхното страдание е дар за Църквата, защото така служат на всички за защита и стабилност на любовта, на Брака: това страдание не е само физическо и психическо, но е също страдание в общността на Църквата и предава голяма стойност на нашата вяра. Мисля, че тяхното страдание, ако действително се приеме дълбоко в душата е като дар за Църквата. Трябва да го знаят, че точно така служат на Църквата, те са в сърцето на Църквата. Благодаря за Вашият труд!

6. ПОЗДРАВ ЗА ПОСТРАДАЛИТЕ ОТ ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО В ИТАЛИЯ:

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI:

Скъпи приятели, вие знаете, че ние чувстваме дълбоко вашата болка, вашето страдание: и най-вече аз се моля всеки ден да престане това земетресение. Ние всички искаме да сътрудничим и да ви помогнем: бъдете сигурни, че няма да ви забравим, че всеки един върши възможното за да ви помогне – Каритас, всички организации на Църквата, Държавата, различните общности - всеки един от нас иска да ви помогне, духовно с нашата молитва, нашата сърдечна и материална близост и настоятелно се моля за вас. Бог да ви помогне, да ни помогне на всички!

Моите най-добри пожелания, Господ да ви благослови!

Епархийна среща за децата

Здравейте, мили приятели. Аз съм Даяна и ще ви разкажа за екскурзията до Малчика, която беше на 5 май, всъщност това беше епархийната среща за децата.

Една събота тръгнахме на екскурзия със сестра Йола и отец Валтер към Малчика.

Беше много весело и забавно, защото се бяхме събрали много деца. През цялото време по пътя пяхме песни и се смяхме. Като стигнахме ни разделиха на отделни групи и влязохме в стаите на енорийска сграда да се запознаем и с другите деца от Ореш, Трънчовица, Белене, Свищов и други населени места. После говорихме как да не се подвеждаме от лъчите на дявола. По-късно се облякохме, като рицари и излязохме навън, където ни чакаше дяволът. Ние успяхме да се защитим, защото освен, че бяхме с щита на вярата имаме и чисти сърца.

След приключване на играта имаше специално за нас Светата Литургия която отслужил нашия Епископ заедно с други свещеници. След вкусния обяд имяхме възможност да играем всички заедно на различни, организирани игри. Те продължиха до следобед, а после се разделихме с децата и тръгнахме към Русе. Стана ми малко мъчно, но се надявам, че пак ще се срещнем с тях. Така приключи нашето пътуване до Малчика.

Величка Иванова Бианкотто

ЕДИТ ЩАЙН Тайната на Кръста

Едит Щайн е родена на 12 октомври 1891г в Бреслау (Вроцлав) - днешна югозападна Полша в семейството на правоверни евреи. Идва на този свят на празника Йом Кипур. Някога на този ден Първосвещеникът възлагал ръцете си на жертвения козел, натоварвал го с греховете на народа и го прокуждал в пустинята. Едит съблюдава предписанието за празника до края на живота си. „Да бъдеш евреин, споделя тя, не означава само да принадлежиш към определен народ, на определена нация: това означава, с кръвта си да принадлежиш към народ, върху който Бог е възложил Своята ръка завинаги, народ, когото Живият Бог избра за свой и беляза със своя печат”. С една дума, тя знае, че раждането ѝ в деня на изкуплението не е случайност, а избраност, факт, който насочва скрито живота ѝ, за да му даде смисъл, за да отвори неговия хоризонт.

На 13 г Едит загубва напълно своята вяра и през младостта си преживява най-голямото изпитание на модерността – атеизма, т.е.непоносимостта към присъствието на Абсолютното. От строгото религиозно възпитание ѝ остава ясното съзнание, че е еврейка, и без да посещава синагогата, тя взема от обичаите на своя народ задълженията на морала и желанието да учи и разбира.

Едит записва да учи философия, движена от голямата си страст към търсенето и постигането на истината. Отива в Гьотинген при философа феноменолог Едмунд Хусерл, също с еврейски произход, също напуснал религията на своя народ, за да приеме лутеранството. Едит е възхитена от лекотата, с която той поставя решаващите въпроси, от способността му да стигне до края на проблема. Феноменологичният метод, не е друго, а същностното отваряне на разума към действителността, за да

бъде схваната тя с обективна строгост и субективна смиреност. По-късно Едит Щайн ще каже, че тъкмо тези два принципа на феноменологията са я предразположили към обръщането ѝ в католицизма.

През този период от нейния живот, една на пръв поглед незначима случка преобръща живота ѝ. По-късно тя си спомня: „Влязохме за няколко минути в катедралата във Франкфурт и докато стояхме изпълнени с почитателно мълчание, влезе една жена с кошницата си с покупки, остави я и коленичи за кратка молитва. Това за мен бе нещо съвсем ново: в синагогата или протестантските храмове, които бях посещавала, се влизаше само за служба, но тук някой идваше посред всекидневните си грижи, в една празна църква като за интимен разговор. Това никога не можах да го забравя“. Тя остава за дълго смълчана, без да каже на никого нищо. Връща се на следващият ден, когато църквата е напълно пуста, празнота в която Бог излива своята божественост. Следват години на мъчителна вътрешна борба, тя иска да вярва, но няма вътрешната сигурност и яснота, че е намерила в религията истината. Едит продължава да учи и постига научната титла магистър по философия.

В Гьотинген Едит Щайн се среща и с философа Макс Шелер. Тази среща насочва силно нейният интерес към католицизма. През същата година се сближава много с вдовицата на свой преподавател от университета и в нея открива една истински вярваща жена. Тази среща отбелязва началото на нейното обръщане. „Този беше момента, в който моето неверие се срути и Христос ме изпълни“. По късно ще пише: „Това което не беше в моите планове, беше в плана на Бог. В мен се роди дълбокото убеждение, че – погледнато от към страната на Бог – случайността не съществува; моят живот, до най-малките подробности е трасиран в проекта на Божият Промисъл и пред пророческите очи на Бога представлява едно свършено взаимно съотношение.“

През лятото на 1921 г., Едит е на гости при своя приятелка. Там случайно попада на автобиографията на св. Тереза Авилска,

започва да я чете и не затваря книгата, преди да я завърши, след което възкликва: „Това е истината”. Незабавно решава да се кръсти и колкото е възможно по-скоро, желае да влезе в Кармелитски манастир.

На 1 януари 1922 г Едит Щайн се кръщава. Приема като кръщелно име Тереза. Решението ѝ е отговор на чутото като зов слово. Влиза в християнството, защото в него намира осъществяването на обещанието на Бога на Авраам, Исаак и Яков да избере Своя народ и в него да стане човек, за да изкупи цялото човечество. Преминаването в Новия завет не изисква никакво скъсване със Стария, а следователно и с еврейската идентичност. Църквата не идва, за да измести Израел, нито за да го премахне, а за да изпълни дадените на Израел обещания, като отнесе благата вест за спасението до всеки човек.

Кръщението изтръгва Едит от родният и дом, за да я изпрати в изпитанието на пустинята. Тя болезнено преживява разрива с майка си и с целият си многоброен род, които безвъзвратно скъсват с нея, с изключение на сестра ѝ Роза. До края на своя живот, тя пише всяка седмица писма на майка си, без да получи нито веднъж отговор.

Едит Щайн се стреми към университетската кариера, но факта първо, че е жена и второ, че е еврейка не ѝ позволяват това. Във всекидневния живот работи като учителка по философия. Завръща се в родният си град, пише статии по психология.

С течение на времето положението на евреите в Германия се влошава. Членовете на нейното семейство са в опасност, някои от тях вече са емигрирали в Америка, други в Палестина.

Пътят към Бога е очертан за нея от кармилската духовност, такава каквато я открива в съчиненията на Св. Тереза Авилска и Св. Йоан от Кръста и най-вече в неговото правило и строгия живот в клаузурата на манастира.

На 14 октомври 1933 г се случва нейното „второ обръщане”, тя влиза в Кармилитанският манастир в Кьолн, където година по-късно дава монашеските обети и приема религиозното име Тереза Бенедикта от Кръста. Влизането в манастира не е

търсене на убежище, а осъзнаване, че „изправянето пред лицето на Живия Бог е истинското съдържание на монашеския живот”. Сестра Бенедикта знае, че „Спасителят днес ни гледа и пита всеки един от нас: Ще останеш ли верен на Разпнатия? Разсъждавай внимателно! Светът е в пламъци! Битката между Христос и Антихриста се разгаря пред очите ти. Ако се решиш за Христос, това може да ти струва живота. Внимателно си помисли какво обещавах. Ти даваш обет пред Господ на небето и на земята. Ако не си до смърт решен да изпълниш обещанието си, ще попаднеш в ръцете на Живия Бог”.

Отбелязва в един труд: „Не човешките действия ще ни помогнат, а единствено Страстите Христови. Мое желание е да участвам в тях”. Изборът вече е окончателен, а сигурността, че е призована от Бог, никога не я оставя.

Въпреки, че Едит Щайн е вече кръстена християнка и монахиня кармелитанка, тя е обект на преследвания от страна на Гестапо. Налага се да напусне Германия. В първият момент е решено да замине за Палестина, но това става невъзможно. Друг манастир който е свързан с манастира в Кьолн е този в Ехт в Холандия, в който се е смятало, че ще бъде на сигурно място.

На 31 декември 1938 г Едит тръгва за Ехт. Придружена е от своята сестра Роза, която след смъртта на майка им приема Кръщението и работи в манастира.

Когато пристига в Ехт се заема главно с възпитанието на сестрите, които не са дали обети. Молитвата е най-важният момент в живота на кармелитанките. Така е и в живота на сестра Бенедикта, за нея молитвата означава „да отвориш душата си на Бога” и да „съзерцаваш ликът на Отца”. Не трябва да се забравя, че всяка молитва е автентична чрез Духа – трябва да извира с любов, което ще каже, че е свободен жест на човека пред Бога.

Божията любов, която е безвъзмездна, превръща който я практикува в дар за другите: „Колкото по-задълбочено някой е потънал в Бога, още повече трябва да излезе от себе си, т.е. да потъне в света, за да извести Божият живот. Божият живот

пречупва егоизма на сърцето и прави човешката воля да се съгласува с универсалната спасителна Божия воля. Така молитвата се превръща в застъпничество за доброто на човечеството. Да се застъпиш с доброволно и радостно страдание, за доброто на грешниците и да сътрудничиш по този начин за спасението на човечеството”.

Като свидетелство за своята вяра Едит Щайн ни е оставила и своето завещание – написала го е на 9 юни 1939 г.:

„От този момент приемам с радост, с пълно подчинение и според Неговата Света воля, смъртта която Бог е определил за мен. Аз моля Господ, да приеме моя живот и моята смърт, както му е угодно, за да е Господ признат от Своите и Неговото Царство да дойде с цялото си величие за спасението на Германия и за мира в света”.

През 1941 г. възлагат на сестра Бенедикта да напише книга за мистичният опит на Св. Йоан от Кръста, с която орденът на кармелитите да отбележи 400-годишнина от неговото раждане. Назовава я *Науката на Кръста*. Това е последната ѝ работа, непосредствена подготовка за собственият ѝ кръст. Цялата книга е размишление върху тайната на Кръста. Мистичният опит не е друго, а живата истина, тази *scientia crucis* (наука на кръста), която разкрива смисъла на страданието и страданието като смисъл.

През този период, Втората Световна Война е в разгара си. След успешното приключване на военната кампания в Полша, Германия насочва своето внимание на запад и завладява Франция, след нападение и окупиране на неутралните Холандия, Белгия и Люксембург. Когато Германия окупира Холандия, сестра Тереза Бенедикта разбира, че е в опасност. Нейни швейцарски приятели се опитват да и помогнат да се премести в Швейцария, но техните опити се увенчават с неуспех. Започва и в Холандия депортация на евреите. Холандските епископи подписват открито писмо против депортирането на евреите . В отговор на това открито писмо, Гестапо започва репресивно издирване и депортиране на

кръстени евреи. На 2 август 1942 г достигат и в манастира в Ехт.

Кармелитките са в църквата. Двама СС пристигат в манастира – търсят сестра Едит Щайн: „До пет минути да се представи пред нас” казват. Сестра Тереза Бенедикта има възможност да вземе със себе си само една завивка и храна за 3 дни. Сестра й Роза е пред вратата; „Ела, да отидем за нашият народ”. Това са последните й думи чути от сестрите кармелитанки, преди те да се качат на камиона, спрян пред манастира в който имало и други хора.

Отвеждат ги във временен лагер във Вестерброк, където кръстените евреи били разделени от останалите.

Един свидетел разказва за дните на сестра Тереза Бенедикта в този лагер: „Между затворниците тя правеше впечатление, заради своето голямо спокойствие и мир, което беше около нея... Тягостното състояние, в което се намираха хората беше неопишуемо... Много майки бяха в състояние на лудост...Сестра Тереза Бенедикта се грижеше за техните деца, миеше ги, сресваше ги, търсеше храна за тях... През времето в което беше в лагера се грижеше за всичко, за хигиената, за хората, постоянно вършеше нещо за някого...”

През ноща на 7 август хората от този лагер са натоварени във вагони и влака тръгва за концентрационният лагер на смъртта Аушвиц-Биркенау.

Пристигат там на 9 август 1942 г. Сестра Тереза Бенедикта от Кръста и много други от тези, с които е пристигнала в концентрационния лагер, загиват в газовите камери и биват изгорени в крематориума, още в деня на тяхното пристигане.

На 11 октомври 1998 Папа Йоан Павел II прокламира светица Тереза Бенедикта от Кръста и съпокровителка на Европа заедно с Св.Бригита Шведска и Св.Катерина Сиенска с думите: „Дъщеря на Израел, която по време на преследванията на нацистите остана вярна с любов на Разпнатия Господ, Исус Христос, като католичка и на своя народ, като еврейка”.

Сестра Терезита Пиччирилли

Един жест, икона за план за живота

Бижутерът беше седнал на писалището и гледаше небрежно улицата от витрината.

Едно дете се приближи и си натисна носа във витрината. Неговите сини очи се осветиха, когато видяха една скъпоценност.

Влезе решително и допря пръст до едно блестящо колие със син тюркоаз, със стойност, но не най-скъпоценено.

Това е за моята сестра. Можете ли да ми направите едно хубаво пакетче за да и го подаря?

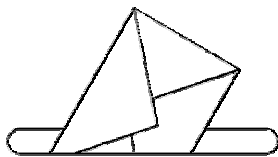
Собственикът на магазина погледна невярващ малката клиентка и я попита: „Колко пари имаш?“ Без колебане, момиченцето, издигайки се на палци, сложи на скамейката една книжна кутия, отвори я и я изпразни. Навън изпаднаха няколко малки банкноти, една шепя монети, няколко раковини, някаква картичка. „Стигат“ каза наперено. – Искам да направя подарък на по-голямата си сестра. Откакто я няма повече нашата майка, тя ни е майка и няма никога дори една секунда за себе си. Днес има рожден ден и съм сигурна, че този подарък ще я направи много щастлива. Тази скъпоценност има цвета на нейните очи”.

Човекът влиза във вътрешната стая и показва една прекрасна позлатена- червена хартия за подарък с която увива грижливо калъфа.

„Вземи го – каза на детето. – Отнеси го с внимание!”

Детето излиза гордо, държейки пакетчето в ръка като трофей.

След един час в магазина влиза хубаво момиче с красиви сини очи. Постава на масата решително пакетчето, което с много внимание бижутерът беше приготвил и разясни: „Това колие тук беше ли купено?“ „Да, госпожице!“ „Колко струваше?“ „Цените в магазина ми са тайни: отнасят се само до моят

клиент и мене”.

Бижутерът взема кутията, затваря я с нейното ценно съдържание, прави отново грижливо пакетчето-подарък и го подава на момичето.

Твоята сестра плати. Плати най-скъпата цена, която всеки може да плати: даде всичко което имаше”.

Щом бижутерът беше така щедър с детето, много повече ще бъде Небесния Отец с нас, ако сме способни да дадем всичко...

празнувахме тези тайнства

27 май 2012г: Кръщението на Мартин и Даяна

